

Introit: **„Hle, služebník můj, kterého jsem vyvolil, milovaný můj, kterého si oblíbila duše má. Vložím na něho svého Ducha. A vyhlásí soud národům. Nebude se přít ani rozkřikovat, na ulicích nikdo neuslyší jeho hlas. Nalomenou třtinu nedolomí a doutnající knot neuhasí, až dovede právo k vítězství. A v jeho jménu bude naděje národů.“** (Matouš 12, 18-21)

Píseň 291

Modlitba

Čtení: 2. Korintským 12, 1-10

Píseň 692

Text kázání: Žalm 55, 1-9 a 17-19 a 23

Milí přátelé, bratři a sestry,

také jste někdy měli chuť od všeho utéci a ještě k tomu někam hodně daleko? Takové pocity se zpravidla objevují ve chvíli, kdy člověka všechno štve, když člověk má nějaké nesrovnalosti. Když si člověk sám třeba pokazí život nebo když zničí dobré vztahy, když někomu ublíží. Anebo je to naopak ve chvíli, když jeho samotného osočují a někdo blízký ho zraní nebo zradí. Když člověk zažije zklamání.

Kéž bych měl křídla jako holubice, uletěl bych, usadil se jinde. Ano, daleko bych letěl, pobýval bych v poušti, spěchal do bezpečí před nápořem větru, před vichřicí. Těmito slovy vyjádřil své pocity v Žalmu 55 král David. Utéct od všeho, do bezpečí, někam pryč. Mít tak křídla holubice...

Všeobecně se má za to, že ten 55. žalm, promlouvá do situace, která je popsána v 2. Knize Samuelově v 15.-17. kapitole. Král David musí uprchnout z Jeruzaléma. Nebezpečí na něj číhá ze všech stran a jeho situace se zdá být ztracená. O jeho trůn a také o život jej totiž chce připravit jeho vlastní syn **Abšalóm**. Na svou stranu ve své „tajné“ volební kampani přesvědčí Abšalóm mnoho lidí a tak chystají převrat. David se svými nejvěrnějšími prchá na Olivovou horu. Pro Davida je v této chvíli velmi zraňující, že jeho vlastní syn se mu vzepřel. Ale nejen on. Zradil ho i jeho důvěrný rádce **Achítófel**. Rádce, u něhož se mělo za to, že **radit se s Achítófelem, bylo jako doptávat se na božské slovo**. A tento dřív Davidův „věrný“ rádce nyní sám vymýšlí lest a sám chce Davida zabít. V tom žalmu to David vyjadřuje slovy: **Není to nepřítel, kdo mě tupí, to bych přece snesl; nade mne se nevypíná ten, který mě nenávidí, před tím bych se ukryl, jsi to však ty, člověk jako já, můj druh a přítel! Ten nejlepší vztah nás pojil, za bouřného jásotu jsme chodívali do Božího domu.** Tohle je opravdu pro Davida velmi těžká rána. Doslova Jidášovská zrada. Navíc když David prchá přes Olivovou horu, tak mu jistý Šimei zlořečí slovy: **„Táhni, táhni, vrahu, ničemníku! Na tebe Hospodin obrátil všechnu krev Saulova domu. Na jeho místě stal ses králem, Hospodin však dal království do rukou tvého syna Abšalóma. To máš za všechno to zlo, vždyť jsi vrah!“** David jej za ta slova neumlčí, neboť si uvědomuje svá provinění. Uvědomuje si, že za problémy ve své rodině, za vztahy mezi jeho dětmi, může především on sám. Měl děti z několika manželství. A mezi těmi dětmi byli spory. A také např. **Amnon znásilnil svou nevlastní sestru Támar** a Abšalomovou vzpourou to vše pak vyvrcholilo. David poznává, jak jeho hříchy z mládí přinášejí nyní závažné následky. Přestože z nich činil pokání, přestože mu Bůh odpustil, tak následky mohou být závažné. To je jistě poučení i pro nás. Uvědomujme si, milí přátelé, než my sami uděláme nějakou botu, jak závažné důsledky to může přinést. Kolik zranění a kolik trápení. Davida to velmi trápilo, je si vědom své viny, avšak co je v jeho situaci důležité, že nehází vinu na druhé, nehází vinu ani na Boha, a nezanevře na Boha! A nejen to! On před Bohem neutíká, ale naopak se na Něj obrací.

A modlí se k Němu: **Dopřej, Bože, modlitbě mé sluchu, neskryvej se před mou prosbou. Věnuj mi pozornost, odpověz mi, lkám a sténám, zmateně se toulám, neboť nepřítel mi spílá, svévolník mě tísní, chtěli by mě zlomit ničemnostmi, štvou proti mně plni vzteku. Srdce se mi v hrudi svírá, přepadly mě hrůzy smrti, padá na mě strach a chvění, zděšení mě zachvátilo.** Pro Davida je to jistě velmi těžká chvíle. Věrní ho opustili, dokonce mu usilují o život a ještě od druhých slyší, že ho Hospodin opustil. Jenže zde máme další velké poučení. O tom, koho Bůh opouští, nerozhoduje odsuzující člověk. Vždy o tom rozhoduje Hospodin. **A Hospodin ten neopouští ty, kteří v Něho doufají a kteří se k Němu utíkají.** A na Davidovi vidíme, že Bůh neopouští ani velké hříšníky. David učinil závažná provinění, cizoložství a vraždu. Avšak pokořil se před Bohem, činil pokání ze svých hříchů a Bůh mu odpustil. A přestože jeho hříchy způsobili, že jeho trůn a vlastně i život je v této chvíli podlomen a nalomen, on hledá u Boha úkryt, a nakonec najde vysvobození a východisko. **Kéž bych měl křídla jako holubice, uletěl bych, usadil se jinde. Ano, daleko bych letěl, pobýval bych v poušti, spěchal do bezpečí před**

náporem větru, před vichřicí. Líbí se mi, bratři a sestry, napojení tohoto verše směrem ke Kristu v písni, kterou kdysi složil pastor Křesťanského společenství Karel Řežábek:

Křídla holubice mít, jak rád bych k tobě odletěl, však kam teď, Pane můj, se skrýt, kudy letět, ukaž směr,

Křídla holubice mít, kam sám bych, Pane doletěl, vím, že v tobě smím se skrýt, jen ty znáš pravý cíl a směr,

Kdybych světa kraj přeletěl, nebo v temném stínu skrýt se chtěl, nenajdu víc, než v Tobě mám Ty jsi má skrýš

Nenajdeme, milí přátelé, nic lepšího, než se skrýt v Kristu. Vždyť je to právě Pán Ježíš, o kterém bylo předpovězeno, že **nalomenou třtinu nedolomí a doutnající knot neuhasí.** A tak se můžeme radovat, že v Pánu Ježíši Kristu se otevírá nebe pro všechny všelijak nalomené, podlomené a zlomené. V Pánu Ježíši Kristu přichází nebe i pro ty, kteří si připadají nedostateční, provinilí. Pro ty, kteří zpackali, co mohli. Pán dává novou šanci, nový začátek, nový život. A můžeme se spolehnout také na to, že když světlo naší víry jen skomírá, anebo doutná, že On nás nechce zahasit a odepsat, ale znovu v nás nechat rozhořet svůj plamen. Třeba po sedmé nebo po sedmdesát sedmé. Pořád to bude s námi zkoušet. Avšak je potřeba navzdory všem různým okolnostem, navzdory všem našim krachům a těžkostem, nepřestat doufat v Hospodina. Jinými slovy Písma řečeno: **Přiblížte se k Bohu a On se přiblíží k vám.**

A tak, bratři a sestry, můžeme mít obrazně křídla holubice, abychom se vznesli blíže k Bohu, blíže k nebi? Naše lidské snahy jsou marné. Neboť jsou podobny voskovým křídům Ikarovým. Ta jak víme, se rozpustila žárem slunce a tato snaha způsobila pád. Pán Ježíš ale svým následovníkům dává Ducha svatého. On říká: **Přijměte Ducha svatého.** A jestli si vybavujete, tak při křtu Pána Ježíše v Jordánu spatřil Ježíš nebesa otevřená a Ducha svatého jak se nad ním snáší v podobě bílé holubice. Co to znamená? Že Duch svatý má křídla holubice. A Duch svatý je ten, který nás může přibližovat k Bohu. On nás může na těchto křídlech Boží lásky pozvedat a přibližovat k nebi a k Bohu. Kdy? Tehdy když Ducha svatého nebudeme ignorovat, ale budeme po Něm toužit. Tehdy, když mu budeme dávat ve svém životě prostor a necháme se jím vést a nadnášet a vznášet k nebesům. V tom prvním čtení jsme četli o Pavlově svědectví: **Vím o člověku v Kristu, který byl před čtrnácti lety přenesen až do třetího nebe; zda to bylo v těle či mimo tělo, nevím – Bůh to ví. A vím o tomto člověku, že byl přenesen do ráje – zda v těle či mimo tělo, nevím, Bůh to ví – a uslyšel nevypravitelná slova, jež není člověku dovoleno vyslovit.** Všeobecně se má za to, že tím člověkem je sám Pavel, akorát se nechce povyšovat. Pavel byl plný Božího Ducha nikoliv proto, že k tomu byl předurčen, ale proto, že se modlil a byl Duchu svatému otevřený. Nechal se jím zbudovat, dal Mu ve svém životě prostor, nechal se Jím vést. Je tedy na tobě, nakolik se Duchu svatému otevřeš ty sám a kam až se Jím necháš dovést. Pavel se za svého života ocitl až ve třetím nebi a také v ráji, to je velmi povzbudivé. Když se otevřeš Duchu svatému, může se stát i tobě, že budeš mít vidění, Boží sny, anebo další dary, dar prorockví, dary uzdravování apod. Avšak povšimněme si Pavla dál. On zde mluví o svých slabostech. Mluví o tom, že **mu byl dán do těla osten, posel satanův.** A i když **tříkrát kvůli tomu volal k Pánu, tak Pán ho toho ostnu nezbavil.** Proč? Aby se nepovyšoval. Ten osten mu stále připomíná, že je zatím stále v těle. Křídla Ducha ho nadnáší, avšak kdyby jen lital v oblacích, jak by porozuměl těm, kteří zde trpí? Ten osten je pravděpodobně nějaká nemoc, bolest, která ho trápí a sráží. Ale i kdyby to nebyla nemoc. Může to být u nás cokoliv jiného, co nám pořád připomíná, že jsme ještě lidé, kteří něco zpackají a pak je to trápí.

Bratři a sestry, je toho mnoho co nás táhne gravitací ještě dolů. Pamatujme na to, že je dobré nechat se v doufání pozvedat k Hospodinu, třeba až do třetího nebe, avšak abychom se nepovyšovali, jací jsme duchovní borci, abychom neměli jen hlavu v oblacích, zůstává při nás mnoho našich ostnů, kterými se neradi chlubíme. Kéž nám je to k pokoře, jako Pavlovi a Davidovi. **Protože pouze ten, kdo se pokoří, pouze ten bude pozvednut.** Nech nám to také otevře oči, abychom nesoudili druhé, ale naopak uměli pozdvihovat slabé, soucítit s trpícími a plakat s plačícími. Amen. Modlitba píseň 789

Slovo posláni: 1. Kor 10,13: Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát.

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 757